

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivi S. Epipodii, Qvo coronatus est Lugduni Anno incarna. verbi 179.
Soteris verò Roma: Pontif: 5. ex eo quod exstat apud Surium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

dimento fuit quod minus quaestionem de animae origine, doopratum finem perduceret,

Aderat Ruffensis antistes Rodolphus, cum mortis fere doloribus oppressus, Anglicanae Ecclesiae pacem precaretur, ac regi reginaeque ultimam benedictionem, sublata, magna cum pietate, dextera impartiretur. Corpus destitutis placentia viribus languebat, dubiaque minimè mortis signa edebat, cum spiritus incredibili gaudio exultans, inter charos suorum amplexus, solutis mortalitatis vinculis, ad creatorem suum euo lauit.

Mortuus est sanctus.

Pontificiam dignitatem, summa cum auctoritate ac eximia sanctitatis laude, contra regum duorum vim ac potentiam, annis tredecim administravit. Praeclarum sane posteris constantiae ac fortitudinis exemplum relinquens, ne pro ecclesiae libertate tuenda, ullis laboribus frangerentur, vllasue persecutiones, minas, vel supplicia formidarent.

MARTYRIVM S. EPIPODII, QVO

C. Baron: Annal: to: 2.

coronatus est Lugduni Anno incarnationis verbi 179. Soteris vero Roma: Pontif: 5. ex eo quod exstat apud Surium.

Principis Antonini Veri, decimosextimo imperij anno, cum per multas prouincias gentilium furor delæuaret tum in Lugdunensi praecipue vrbe debacchatus est: in qua pro sui magnitudine quanto maiores degebant populi, tanto etiam gentilium copiosior rabies afluabat. Iudices, officiales, tribuni, milites, vulgare certatim, indiscreto etiam sexu, Christianos

* Marci Aurelij, 22. Aprilis.

Persecutio tempore Antonini Veri, Lugduni.

R 4 mul-

multiplī crudelitate laniabant. Quorum
rimi distinctis passionibus atque nominibus
succedentes memorias peruenerunt. Innum
verò vel carceris squalore extincti, vel sub
persecutorum rabie deleti, humana quidem
moria sepulti sunt, sed cum summa ac sempit
na gloria in libro vitæ cælestis inscripti. Et
post vastissimam martyrum stragem, & sequens
passionum crudelitatem, (de qua etiam Chri
famuli quos tunc illustrissimæ vrbes Viennæ
Lugdunum tenebant, ad Ecclesias Africæ & Pa
giæ scripta miserunt) cum penè ad interitum
nem Christi nomen à gentilibus crederetur
tinctum, Epipodius & Alexander, occultè Ca
lico cultui operam dare, Præsidi per proditorum
nunciantur: quos ille indagine sollicita, reli
quis reliquias in illis extinguere cupiens, per
pit inquiri.

Epistola Vi
enenses &
Lugdunen
sis Ecclesie,
ad Asianos.

Epipodius
& Alexan
der occultè
Christo de
seruiunt.

Epipodij pa
tria.

Virtutes.

De hoc cal
cesamento

Et quidem Alexander natione Græcus, Epi
podius verò Lugdunensis ciuitatis indigena, ante
iuuentutis flore conspicui, simul à teneris, vti
literis egregiam pietatem imbiberant. Erant
rissimis orti parentibus, ad omnem religiosam
ac modestiam instituti, parentumque Christi
norum exemplo, mutuis cohortationibus ac
mnum virtutum incrementa sese excitabant.
uente autè persecutione ad aliã atq; aliã curam
declinauerant, ac per latebras tyranni persequen
tionem euaserant. Tandem septa murorum
cultè egressi, cuiusdam religiosæ ac fidelis vici
tugurium introierunt. Cumque ibi aliquam
tecti fide mulierculæ & loci humilitate, lac
sent, tandem sagax illos inquisitor inuenit, qui
que per angustum cellulæ aditum fugientes
nus infecta corripuit: qui ita trepidis infiliens

irruerant
vnius, dum
postea fide
perros occ
Itaque
recepit, qu
ipsa appe
vincit pos
untur trib
imprimen
& professi
sua edider
testati sunt
clamor at
mul insan
rorem suu
am nunc a
meritas pe
principum
statis crim
na? Vbi su
ces? vbi gl
districto e
ta? extinc
& tamen
endi, quo
lam nunc
poenas da
muniant s
qui est act
scilicet fir
tura et at
tis antiqui
torum are
& nefas e

irruerant, ut S. Epipodius calciamento pedis
vnius, dum pauidus profiliret, priuaretur: quod
postea fidelis mulier, tanquam thesauros sibi re-
peros occuluit.

Itaque captos etiam ante discussionem carcer
recepit, quia manifesti putabatur criminis esse,
ipsa appellatio Christiana. Deinde post triduū,
vincis post tergum manibus, ante Præsidis statu-
untur tribunal; quos sæuissimus iudex, astante &
imprimente gentilium multitudine, de nomine
& professione interrogauit. Illi verò & vocabu-
sua ediderunt, & Christianos se esse perspicuè
testati sunt. Accenditur ergo iudex, & popularis
clamor atollitur, & in innocentes omnium si-
mul insania incurrit. Potestas eos increpat, & fu-
rorem suum huiusmodi clamore testatur: Eri-
am nunc aduersus deos immortales, humana te-
meritas perseverat? Etiam nunc conuelluntur
principum sanctiones, & vno eodemque maie-
statis crimine Imperator impugnatur & numi-
na? Vbi sunt tormenta quæ intulimus? Vbi cru-
ces? vbi gladij? vbi bestia? vbi ignitæ laminæ? vbi
districto etiam ultra mortis terminos procura-
ta? extincti sunt homines, sepulchra non extant,
& tamen Christi memoria perseverat? O puni-
endi, quo ausu in religione verita perduratis?
Iam nunc pro vestræ præsumptionis temeritate
poenas dabit: ac ne se inuicem exhortentur, aut
muniant sermone vel nutibus, eiecto Alexandro
qui est ætate firmior, Epipodius applicetur. Quò
scilicet singulariter destitutum, dum pro conie-
ctura ætatis teneriorem animo iudicabat, serpē-
tis antiqui vsus calliditate, venenata blandimē-
torum arte sollicitat. Video enim te, ait, iuuenem:
& nefas est, ut in intentione prauī propositi
perse-

R 5

martyris
scribit Gre-
gor. Turon.
de gloria
Cōfess. c. 64.
Captus Epi-
podius in car-
cerem mit-
titur.

Minæ iudi-
cis.

Bladitur in
dex Epipo-
dio.

perseueres & percas. Nos immortales deos
mus, quos vn uersitas populorum, quos
nominibus proprijs sacratissimi principes
rantur. Nos deos colimus læticia, conuiujs
tionibus, laudibus, commestatione & la
tus, admirab
vos verò hominem in crucem actum, cui
os martyris
voluptates di plicent, qui ieiunijs corpori
inceps S. p
affl & ionibus delectatur: & qui postremo
mixtis croni
cultoribus præmia nulla conferre potest
stum cum Pa
qui se à vilissimorum hominum insectatione
stior digni
eri non potuit, alijs quid quæso beneficij
fundam, qu
feret. Ita enim mi

Blasphemia
iudicis in
Christum.

Epipodij
stantia yiri,
lis, & oratio
sapientissi-
ma.

Ad hæc beatus Epipodius: Non ita me
melius. Nec
ac Catholicæ fidei armavit affectus, ut
ne soluat
meum blanda misericordiæ tuæ figmentum
suum reuer
moueant Pietas enim ista crudelitas est: & v
Cum hec
cum viuere mors æterna. Cæterum à vobis
ne loqueret
re, gloriosum. Semperiternum verò dominum
leo suspens
strum Iesum Christum, quem tu mihi cruci
storibus, ve
commemoras, quid, an resurrexisse ignoras
rentur. Tum
ineffabili mysterio homo pariter & Deus
tus est, per
lis suis tramitem immortalitatis instituit
rum, aut me
cælestia regna perducit. Sed omisiss, quæ capi
carperetur
tuum excedunt, adeonè demens es, ut nefaria
crudelitas i
minem ex animæ & corporis duplici cons
magis vim
substantia? Animæ imperio, corporis seruitu
tis ac iudic
gis vimur. Turpitudines, quibus demoni
circumfula
stros colitis, oblectant membra corporis, m
furorem, c
res interimunt. Quæ autem illa vita est, vbi
dam, educ
tis potiori detrimenta capiuntur? Nos pro
ri iubet. Ita
ma, aduersus corpus bella suscipimus: non
tumultus, e
anima, aduersus vitia dimicamus. Vobis
summatio
venter est, & in morem pecudum, post ingu
de passione
em prodgam, finem vitæ præsentis, mortu
velociter C
dicatis occalum. Ceterum nos, quicquid
tus in secu

es deo vobis persequentibus interimus, dum tempora
quos amittimus, vitam ingredimur æternitatis.

Index verò responsi huius liuore & admiracione defixus, iracundiaque stimulante commotus, admirabile eloquentiæ domicilium, id est, os martyris elidi: pugnorum ictibus iubet. Ac deinceps S. Epipodius illato dolore constantior, mixtis cruce dicitur, hæc verba profudit: Christum cum Patre ac Spiritu sancto Deum esse confiteor dignamque est, vt illi animam meam refundam, qui mihi & creator est & redemptor. Ita enim mihi vita non tollitur, sed mutatur in melius. Nec interest, infirmitas corporea quo sine soluat, dummodo anima cælis inuecta, ad suum reueratur auctorem.

Cum hæc beatus Epipodius constanti assertione loqueretur, imperio truculenti iudicis, eculo suspenditur, circumstantibus hinc inde lictoribus, vt latera eius impressis vnguibus sulcarentur. Tunc subito populi terribilis clamor factus est, petentis, vt vel obrueretur imbre saxorum, aut membratim diuisus, sæuicium insania carperetur. Sed de furore, omnium tarda erat crudelitas iudicantis. Metuens autem Præses, ne magis vim perferret, & per seditionem, potestatis ac iudicij reuerentia turbaretur, ad sedandum circumfusæ multitudinis, præcipitem & insanum furorem, causamque commotionis extinguendam, eductum extra tribunal, gladio raptim feriri iubet. Itaq; quanto infestior fuit inimicorum tumultus, tanto citius, dispositione diuina, consummatio accelerata est martyrij: vt puerum suum de passione ac persecutoribus triumphantem, velocius Christus remuneraret, qui est benedictus in secula. Amen.

Q V A R

Creditur pugnans es martiris. & ille fit constantior.

Gladio S. Epipodius feritur.

Quæ hoc loco sequuntur de Alexandro socii
Epipodij lector inueniet infra 24. Aprilis.

C. Barð: Tō:
9. Annali:

CERTAMEN SS. & GLORIOSO
*Martyrum Acepſimæ, Ioseph, & Aethiæ. Quæ
virili constantia compleuere, Anno salutis,
Iulij Papæ ac Constantij & Constantis Imp.
Anno secundo persecutionis, in Christianos
ſas, Sapore Perſarum Rege, excitata. ex præ
ſunt apud Metaphraſten.*

22. Aprilis.

Acepſimæ
virtutes,

Quo tempore Saporius Perſarum rex Chriſtianum nomen acerrimè perſequebatur. Acepſimas ætate ac prudètia veneranda Christianam religionem acriùs defendendæ cepit. Erat enim non ſolùm ætate & canitiè uis, ſed morum etiam grauitate omnibus conspicuus, ut cuncti ſolo eius intuitu, ad aliquam modèſtiam pietatè que vocarentur. Quibus ſanè virtutibus, cunctam aduerſariorū aciem, tanquàm aduerſus fortiffimum antagoniſtam in ſe euocauit. Nā ut de reliquis ipſius virtutibus nihil dicamus, certè fuit rerum humanarum & præterlabentium contemptor ad obſcurum, ut adhuc in terris conſtitutus, uerum incola mente crederetur. Cùm iniectis in Saporis regis uinculis captiuus per domum ſuam traheretur, & quidam ex eius familiaribus eum hortaretur, ut aliquid de domo diſponeret: ille manu eam oſtendens, Hæc illi diſponeret: ille manu eam oſtendens, Hæc illi ad ſupernam illam commigro. Cùm autem Magorum principem (is erat Adrachus) proſtratus eſſet, rogatus que an ſpreto regis iuſſu ad patrijs, unum Deum prædicaret, reſpondit hæc

Cōtemptus
rerum ter
renarum in
Acepſima
eximius.

illa ſene
Deum pr
in me eſt
neo, ut hu
ſalutem a
uimus ſep
prudens
ſum cum
te planè ſt
protinus
dientem p
que is que
quæ uobis
diuinus ſe
dogmatis
profeſſion
neque ſen
lo, à ueſtri
ab hac fid
paucos ad
hoc natura
Non adora
meam irri
dabit, quò
morituræ
tulerim.
Hæc ma
leſtus, iuſſi
ibus ad
illa per
cuore, c
indè præ
ſuo iuſſu
tus que
eripiat ma